

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristorpna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 92.

V Ljubljani, v ponedeljek 25. aprila 1887.

Letnik XV.

Nadvojvoda Albreht.

Na Dunaji obhajajo danes in jutri jako redko slovesnost. Slavni nadvojvoda Albreht obhaja šestdesetletnico svojega službovanja; z njim se te izvanredne sreče raduje njegov presvitli cesar in gospod, raduje se je cela avstrijska vojna, ki v svojem vrhovnem poveljniku časti svojega očeta in varuha, z njim se je radujejo tudi vsi avstrijski narodi, ki so v dobrem zavetju in hodijo brez vse skrbi po svojem vsakdanjem poslu in opravku, dokler tako previden in tako skušen vojskovodja čuje nad našo državo.

Nadvojvoda Albreht je sin slavnega nadvojvode Karlna, ki je bil pri Aspernu prvi premagal silovitega francoskega cesarja Napoleona I., in o katerem je Napoleon sam izrekel, da je edini vojskovodja, ki se more z njim meriti. Po svojem očetu podedoval je nadvojvoda Albreht njegove lepe čednosti, pa tudi njegovega duha, in je za njim eden najslavnejših vojskovodij sedanjega veka. Rojen je bil 3. avgusta 1817 ter je bil, komaj 13 let star, leta 1830 kot vrhovni lastnik 44. pešpolka pridružen vojaškemu stanu. Ker mu vojskina leta 1848, 1849 in 1866 štejejo vsako za dve leti, znaša to vse skupaj ravno šestdeset let. Dejansko službovanje pa je pričel kot oberst leta 1837, toraj ravno pred petdesetimi leti. Njegov slavni oče ga je bil v vojaško šolanje izročil slavnemu feldmaršalu Radeckemu, in še le nedavno je bilo v časnikih objavljeno neko pismo nadvojvode Karlna, v katerem skrbni oče svojega sina Radeckemu priporoča v posebno skrb in ga prosi, z njim ne ravnati kakor z nadvojvodom, ampak kakor z vsakterim drugim vojakom. Tako izvanredni zgledi, kakor jih je mladi princ imel nad svojim očetom, in tako izvrstna šola, kakor je bila šola Radeckijeva, obrodili so v nadopolnem in duševno nenavadno nadarjenem mladenču obilen sad, ki se je zlasti v hudih in nevarnih časih kazal v najlepšem svitu v blagor države in prevzvišene vladarske rodovine. Leta 1840. postal je nadvojvoda Albreht general, leta 1843. feldmaršallajtenant, leta 1845 pa

glavni poveljnik v spodnji in gorenji Avstriji in Solnogradu. Leta 1848 se je odpovedal svoji službi in se je podal v Šlezijo, kjer je oskrboval svoje grajščine.

Ko se je l. 1848 na Italijanskem pričel upor in se je moral Radecky umikati pred puntarskimi prebivalci, katerim je vojna sardinskega kralja hitela na pomoč, popustil je tudi nadvojvoda Albreht svoje mirno prebivališče in se prostovoljno v vojaško službo ponudil svojemu cesarju. Ker so bile pa vse poveljniške službe že oddane, zadovoljen je bil Albreht, dasiravno je bil prej poveljnik armade, s poveljništvom ene same brigade, s katero si je pri sv. Luciji na tamošnjem pokopališču v družnji komaj 18letnega nadvojvode Franca Jožefa, ki je nekoliko mesecev pozneje po odpovedi cesarja Ferdinanda postal cesar avstrijski, pridobil prve lavorike. Vsaki dan prinesel je naši slavni armadi novih nevarnost in novih bojev. Nadvojvoda Albreht razodeval je pri vseh teh prilikah toliko hladnokrvnost, hrabrost, previdnost in strateško bistroumnost, da sta ga občudovala po vsej pravici glavna poveljnika Radecky in Hess. S svojo vojno bil je zmeraj v prvi vrsti, ter je ob Padu in Tesinu razpršil sovražno italijansko vojno, ki jo je pri Mortari do brega potolkel, ter se je dva dni pozneje združil z Radeckim, ki je pri Novari z vso silo prijel in uničil vojno sardinskega kralja Karla Alberta. K tej zmagi je ravno nadvojvoda Albreht največ pripomogel, ki je, kakor skala v vihnem morju, s svojimi vojaki nepremakljivo stal v sredi srditega boja proti vsem napadom veliko obilnejše sovražne vojske, dokler je došel Radecky z novimi vojaškimi četami in odločil zmago. V svojem poročilu Radecky priznava zasluge mladega generala in ga za vrednega spoznava odlikovanemu biti z najvišjo vojaško odliko z Marije Terezijinim križem. In med mnogimi jako zaslužnimi vojaškimi dostojanstveniki je nadvojvoda Albreht dandanes edini, ki nosi veliki križ omenjenega reda.

Po zadušnem uporu in slavno končani italijanski vojski postal je nadvojvoda Albreht vojaški

poveljnik na Českem in guverner v Moguncu, leta 1851. do 1860. pa glavni guverner na Ogerskem. Leta 1861. bil je vojaški poveljnik v Vičenci, leta 1863. pa je postal feldmaršal. Med tem časom pripravljala se je od zakletih sovražnikov avstrijskega cesarstva nova vojska na Italijanskem, ki se je vnela leta 1866. in je bila za našo državo tem nevarnejša, ker je bila ob enem na severu napadena od Prusov. Nadvojvoda Albreht je bil glavni poveljnik naše italijanske armade, ter je v slavni bitki pri Kustoci skoraj dvakrat tako številno vojsko sardinskega kralja Viktorja Emanuela premagal in ga sramotno zapodil čez državne meje nazaj. Ali Benedek na severu ni bil srečen in po svoji zmagi pri Kraljevem Gradcu pomikala se je pruska vojna proti glavnemu mestu Dunajskemu. Nadvojvoda Albreht je pri tej priliki zopet razodel svoj izvanredni talent, ker je, kakor bi bil trenil, s svojo armado iz Italije hitel glavnemu mestu na pomoč. Ker po sklenjenem premirju Italijani le še niso hotli mirovati, vrnil se je Albreht zopet na Italijansko in je v silno kratkem času zbral drugo 80.000 mož močno vojsko, ki jo je navdajal enako hraber in navdušen duh, kakor prejšnjo, in ki je bila pripravljena italijanski vojski vnovič posvetiti, kakor jo je bila že 24. junija skupila pri Kustoci. Toda preden je prišlo še do tega, bil je mir sklenjen in benečanska zemlja prepuščena Italijanom.

Odsihmal Avstrija sicer ni imela nobene vojske, ali slavni nadvojvoda Albreht zaradi tega vendar ni miroval, ampak je vso skrb in vso pozornost obračal na zboljšanje naše vojne, na odpravo pomanjkljivosti in napačnosti, ki jih je kot glavni oglednik cele naše vojne kjer koli si bodi zapazil. Vedno je gledal na to, da bi vojakom njih britko stanje kolikor mogoče polajšal in zboljšal; v ta namen mu ni nobena pot prehuda, noben kraj predaleč, nobena visočina prestrma. Neumorno hiti od izhoda do zahoda, od severa do juga, od tabora do tabora, iz trdnjave v trdnjavo. Skoraj bi rekli, da je nadvojvoda Albreht zmerom na potu, da pregleduje vojaštvo in se osebno prepričuje, česa njegovi hrabri sinovi potrebujejo.

LISTEK.

Papež Leon XIII. in 50letnica njegovega mašništva.

(Govoril v semenišču pri „governiških vajah“ F. R.)

Črna, nočna zavesa jame zagrinjati hrib in dol. Pomika se dalje in dalje, višje in višje. — O kako je čudotvorno to tajstveno pregrinjalo nocojšni večer! Kjerkoli objame holmčno strmino, kjerkoli poljubi nebesno višino, vžge se krasen žar — migljajoče zvezdice na nebesni modrini, plamteči kresovi na zemski površini. O lepa noč, o svitla noč! — Svetila na nebu, svetila na zemlji, a svetila, goreče ljubezni svetila tudi v srcu ne le vernega slovenskega ljudstva, temveč vesoljnega katoličanstva!

Ta podoba — neizbrisljiv dogodek v zgodovini sv. katoliške cerkve — vstaja mi v srcu danes, hotečemu govoriti o pomenljivi „Luči z neba“, o našem preljubljenem papežu Leonu XIII.

Historičen fakt, pravim, je omenjena podoba. Kako? — Bilo je 3. junija 1877. leta. Ta dan se je obhajala 50letnica, odkar je bi prejel ranjki papež Pij IX. škofijsko pastirsko palico. Slovesnost

ta je bila velikanska po vsem katoliškem svetu. In kako so jo še posebno obhajali verni Slovenci? Krasno, ganljivo! Na večer pred 3. junijem so goreli po gorah kresovi in pokali topiči, a zjutraj drugega dne so bile po vseh farnih cerkvah slovesne sv. maše in pridige z največjo slovesnostjo. Ostali so ti dnevi brezdvombeno nepozabljeni v vernih srcih slovenskega naroda.

In Ljubljansko semenišče, to tiho zavetišče, „Virtuti et Musis“ posvečeno, ali je morda zaostalo v slovesnih trenutkih za vernimi priprostimi sorjaki? Ne! Ondašnji gg. bogoslovci napravili so bili prav mično svečanost Piju na čast. Natančneje o tem lahko berete, častiti poslušalci, v „Danici“ leta 1877. — Pokazali so bili o tej priliki gg. bogoslovci, kako bliščobno znajo poveljevat naslednika sv. Petra.

Častita gospóda! Čaka nas ne po vsem jednaka, ali vendar znamenita svečanost. Preteklo bo namreč 31. decembra tekočega leta 50 let, odkar je bil vstopil sedanji papež Leon XIII. v vinograd Gospodov. Obhajala se bode toraj njegova zlata maša. Pač pomenljiva slovesnost! Kajti 50letna mašniška svečanost je že pri nižjih duhovnikih jako častljiva, ker je redka; kako veličastna pač še le je in po-

menljiva pri najvišjem dostojanstveniku, pri Kristusovem namestniku na zemlji. Željno je pričakuje, veseli se je in raduje vse verno, udano ljudstvo, vse katoličanstvo. In ne brez vzroka. Saj je ravno papeštvo oni steber, na katerem sloni dušni in telesni blagor vseh narodov na zemlji. O veličasten steber, o vekovit spomenik, stoječ na skali sv. Petra!

Častita gospóda! Ponujajo se toraj tudi nam slavnostni dnovi — dnovi, ki naj bi proslavljali Leonovo slavo. Slavljenje pa, da, največje slavljenje zasluži sedajni papež Leon XIII. Tega mu tudi najhujši sovražniki odrekati ne morejo. Teh misli smo tudi mi. Proslavljati moramo našega sv. očeta, proslavljati — papeštvo. Da pa znamo Leona prav slaviti, prav ceniti, ozreti se moramo nekoliko v njegovo življenje. V to si predočimo: 1. kratek obris njegovega življenja in delovanja pred zasedanjem sv. stola, in 2. njegovo papeževanje.

Rojeni so bili sedanji sv. oče 2. marca 1810. leta v Karpinetu, v majhnem mesteci nekdanje cerkvene države. Stariši so jim bili plemenite grofovske rodovine Pecci. Pri sv. krstu so jim dali ime Vincencij Joahim. Še prav mladi pridejo v jezuitsko odgojevališče v Viterbo; na to pa po materni smrti v sloveče izobraževališče: „Collegium Romanum“

Zato pa vživa nadvojvoda tudi vsestransko ljubezen, spoštovanje in zaupanje pri vojaki, pri katerih njegova beseda vse premore.

Vojaštvo je nadvojvodu Albrehtu pred vsem pri sreči, zato je dovolil, da naj njegovo šestdesetletnico obhajajo samo vojaški krogi in da naj vse druge slovesnosti izostanejo. Ker je lastnik dveh ruskih in dveh pruskih polkov in enega polka bavarskega, ter so se mu hotle pri tej priliki pokloniti posebne deputacije omenjenih polkov, prosil je dotične vladarje, da naj se to nikar ne zgodi, in da naj sploh opusté vsaktera pota, ker hoče svojo šestdesetletnico obhajati samo s svojimi vojaki. V spomin na ta veseli dogodek bode vojaški list menda ravno jutri razglašal advancement, ki se redno godi meseca maja, in od raznih krajev so se vojaški poveljniki podali na Dunaj, da čestitajo svojemu slavnemu vojskovodji. Njim se radostno pridružimo tudi mi in iz celega srca zakličemo: Bog ohrani nadvojvoda Albrehta še veliko let v korist in slavo države, v radost in ponos presvitlega cesarja in prevzvišene cesarske hiše!

Državni zbor.

Z Dunaja, 23. aprila.

Schmerling pa Pražak.

Državni zbor se je po velikonočnih počitnicah zopet sošel. Zborovanje je to pot pričela gospodska zbornica, ki je imela večeraj jako živahno in zanimivo sejo. Na dnevnem redu bil je namreč Schmerlingov predlog, da naj se Pražakov ukaz gledé rabe českega jezika pri sodnijah na Českem v preiskovanje in poročanje izroči posebni komisiji. Schmerling slovi kot oče nekdanje februarne ustave in veljá za glavnega voditelja ne samo nemško-liberalne stranke gospodske zbornice, ampak cele državnozbornice, sedanji vladi nasprotne stranke. Schmerling je pa tudi predsednik najvišje sodnije, zato pa tudi njegova beseda v sodnijskih zadevah kaj veljá. Ni toraj čuda, da je vse radovedno pričakovalo, kaj bode rekel Schmerling gledé omenjenega Pražakovega ukaza, zaradi kterega so bili levičarji v poslaniški zbornici o svojem času ministra interpelirali in o kterem so hotli pričeti obširen razgovor, ki ga je bila pa večina zavrgla. Svojim enakomislečim prijateljem v poslaniški zbornici hitel je Schmerling na pomoč ter je preteklo jesen stavil prej omenjeni predlog, ki ga je imel večeraj vtemeljevati.

Schmerling je sicer govoril z mladeniško vnemo in navdušenostjo, ki bi je pri osemdesetletnem starcu nihče ne pričakoval, ali trditev njegova, da je Pražakov ukaz nepostaven, je puhla in kriva, krivična reč pa se ne dá lahko zagovarjati. Glavni razlog Schmerlingov za nepostavnost omenjenega ukaza je trditev, da Pražak od cesarja ni bil naravnost pooblaščen ga izdati. Ali ko bi to pravilo veljalo, bila bi nepostavna ogromna večina ministerskih ukazov, med njimi večidel vse naredbe Schmerlingove, ki jih je kot minister zaukazoval, ne da bi si bil za nje izproseval posebnega pooblaščenja cesarjevega. Ker so nameni nasprotne stranke preznaní in pre-

očitni, skušal je Schmerling svojim besedam konečno še s tem dati poseben pomen, da je povdarjal svoje in svojih tovarišev domoljubje, češ, da jih pri vsem njihovem dejanji in nehanji, toraj tudi pri oporenkanji zoper omenjeni ukaz Pražakov, vodi le skrb za državni blagor in za svit cesarske krone.

Pri tako puhlih in ničevih razlogih, kakor jih je omenjal Schmerling ministerskemu predsedniku grofu Taaffe-ju, pač ni bilo težko Schmerlinga prav zdatno in temeljito zavračati. Pobijal je točko za točko, razlog za razlogom in predsedniku najvišje sodnije klical v spomin, da bi mogel iz lastne skušnje vediti, da nemški jezik ni izključni sodnijski jezik, kakor je to trdil v svojem govoru, ampak da v južnih Tirolah in v Dalmaciji veljá italijanski, v Galiciji pa poljski jezik. Ako je Schmerling tožil, da vsled te naredbe mnogo sodnikov ne bo moglo povsod službovati, ker česki ne znajo, je ministerski predsednik prav dobro omenjal, da vlada ne more in ne smé gledati na osebne koristi, ampak da se mora ozirati na javne koristi.

Hudo je grof Taaffe včipnil Schmerlinga tudi z opominom na ministerski ukaz z dné 10. januarja 1864, št. 617 ex 1863, ki je bil izdan v porazumljenji z državnim ministrom (Schmerlingom), ki nekaj enacega določuje, kakor ukaz Pražakov, ki se ga pa višji sodniji v Pragi in Brnu niste držali. Konečno je minister rekel, da vlada nikakor ne dvomi, da bi ne bil Pražakov ukaz čisto postaven, da pa nima nič zoper to, ako reč preiskuje posebna komisija gospodske zbornice in se o zakonitosti njegovi prepriča. Ker je pa sodnije begalo, da se je predsednik najvišje sodnije sam oglasil zoper ta ukaz in je želeli, da bi bilo tega beganja skoraj konec, zato prosi ministerski predsednik, da naj ta komisija prej ko mogoče prične svoje delo.

Za ministrom oglasil se je voditelj konservativne stranke, grof Franc Falkenhayn, ter je omenjal, da bo njegova stranka samo zaradi tega glasovala za Schmerlingov nasvèt, da s tem pokaže svoje spoštovanje do političnih nasprotnikov. Predlaga pa, da naj se v dotično komisijo voli 15 udov, ne pa 9, kakor je priporočal Schmerling. Ta predlog obveljá in so bili takoj izvoljeni gospodje: Chorinsky, Conrad, Coudenhove, Falkenhayn, Härdtl, Lobkovic, Plener, Randa, Sapieha, Schmerling, Šrom, Taxis, Trautmannsdorf in Unger. Precej po seji se je komisija sestavila in kneza Lobkovica izbrala za svojega načelnika.

Levičarski listi preslavljajo Schmerlingov govor in nemško-avstrijski klub bil je tako zadovoljen z njim, da je govorniku izrekel zahvalo za možate besede njegove. Skoraj se ne motim, ako trdim, da bodo Schmerlingove besede tudi v poslaniški zbornici odmevale pri budgetni razpravi, ki se pričinja v torek, 26. t. m.

Poslaniška zbornica

pričela je svoje zborovanje danes. Od 353 poslancev se jih je bilo komaj zbralo 100, da so bili sklepni. Ali med sejo so nekteri zopet odšli in jih je bilo komaj 70, na koncu samo še 65 v zbornici, pa so se razprave vendar nadaljevale in se je sklepalo, kakor da bi jih bilo zadostno število navzočih. Rešenih je bilo nekaj peticij, med njimi o podpori po

Kmalo zapazijo predniki veliko nadarjenost in strogo npravstveno življenje mladega grofiča. Zato pa doseže plemeniti Joahim, še le 22 let star, doktorstvo bogoslovja. Po tem pa dobi nižje redove, in takoj tudi mesto repetitorja na akademiji duhovnov plemičev. Na tej univerzi so se namreč izobraževali duhovski kandidati iz plemenitih rodov in za višje cerkvene in svetne službe v papeževi državi. Tako je toraj tudi naš Pecci nastopil pot do višjih dostojanstev. V kratkem času izvrši cerkveno in civilno pravo. S svojo temeljito učenostjo obrača na-se pozornost slavni papežev: Leona XII., Pija VIII. in pozneje še posebno Gregorija XVI. Ta papež imenujejo nadobudnega klerika za hišnega prelata. In še le kot prelat dobi Pecci mašniško posvečenje 31. decembra l. 1837 v 27. letu svoje starosti. — Od sedaj naprej gré hitro od stopinje do stopinje. Tri leta po mašniškem posvečenju pošljejo ga sv. oče Gregor XVI. kot delegata v svojo kneževino Benevent, da napravi ondi potrebne politične presnove. Tako vstopi mladi delegat tudi v javno življenje. — Z nenavadno odločnostjo in z vso strogostjo, katero so dopuščale tamošnje postave, izvede izročeni mu posel. Vsled tega ga pošljejo papež l. 1841 kot prvega delegata v Perugijo, da vredí v

tej kneževini državne zadeve. Tudi tukaj skazal se je Pecci spretnega politika.

Spoznávši njegove zmožnosti, za politično polje potrebne, imenuje ga Gregor XVI. leta 1843 za najvišjega diplomatskega zastopnika v cerkvenih zadevah za mlado kraljevino Belgijo. Peccijevo delovanje ni imelo majhnega vspeha. S svojo odločnostjo in duhovitostjo pridobi si on katolike in protestante, a še več, pridobi tudi kralja Leopolda I. popolnoma na svojo stran. Ni toraj čuda, da so videli vsi Belgijski državniki in kralj sam v apostolskem nunciji veliko zgubo, ko je moral ta, imenovan za Perugijskega škofa (19. januarja 1846) odpotovati na svoje novo mesto. Prišedši v Rim 1. junija, ne najde več pri življenju Gregorija XVI. Pripravljala se je pa ravno nova volitev. Sklicala se je v kratkem času in posadila Pija IX., Pecciju dobro znanega kardinala Mastaja Ferretija na papežev prestol. Temu novizvoljenemu papežu se tudi naš plemeniti znanec Joahim pokloni. Pij IX. ga najprijaznejše sprejme, kajti znane so mu bile velike zasluge Peccijeve. Zvoljo tega imenuje ga že leta 1853 za kardinala.

Kot škof in kardinal v Perugiji razvije Pecci svojo vsestransko delavnost. Prenovi učni red v svojem semenišči ter ustanovi akademijo pod imenom sv.

toči, suši itd. poškodovanih krajev, o poveksanji učiteljskih plač itd. Na dnevnem redu so stale vse peticije od 9. do 14. izkaza, rešen pa je bil samo 9. izkaz in pa nekaj peticij 11. in 12. izkaza, ker se je predsedniku vendar-le nevarno zdelo pri tako pičlem številu poslancev nadaljevati sejo in jo je ob polutreh popoldne sklenil.

Minister Gautsch

je v pričetku seje odgovarjal na interpelaciji o česki šoli v Ljutomercah in o razliki šolskih knjig. Gledé prve je rekel, da je potrebna, ker jo obiskuje 166 českih otrok, da bode pa reč stalno vravnana, kedar dotično pritožbo Ljutomeriške občine reši upravna sodnija; gledé šolskih knjig pa je odgovarjal, da je deželnim šolskim svetom zaukazal razliko med šolskimi knjigami v enem in istem okraji odpraviti.

Nadvojvoda Albreht

bode 25. in 26. t. m. obhajal šestdesetletnico svojega vojaškega službovanja. Predsednik dr. Smolka si je izprosil pooblastilo, da sme v imenu državne zbornice slavnemu vojskovodji čestitati.

Prihodnja seja bo v torek in edina točka dnevnega reda je državni proračun za l. 1887.

Politični pregled.

V Ljubljani, 25. aprila.

Notranje dežele.

Gospodska zbornica ima jutri sejo. Na dnevnem redu je drugo branje postave o zavarovanji vojaških vdov in sirot. Odsek je nasvetoval postavo, kakor jo je priporočila zbornica poslancev.

Vsi avstrijski listi pišejo o *Schmerlingovem predlogu*. Kakor znano, stavil je bil oktobra meseca lanskega leta v gospodski zbornici predlog, da se izvoli odsek deveterih udov, ki bo presodil jezikovni ukaz pravosodnega ministra. Še le v petek je povedal Schmerling svoje vzroke, zakaj ni zadovoljen z ministrovim ukazom. Govoril je že sploh obrabljene fraze ter trdil, da ukaz ni postaven. Zbornica mu je spoznala željo ter izvolila odsek petnajsterih udov. Izvoljeni so: Chorinsky, Konrad, Coudenhove, Falkenhayn, Härdtl, Lobkovic, Plener, Randa, Sapieha, Schmerling, Šrom, Hugon Taxis, Trautmannsdorf in Unger. Odsek je izvolil predsednikom kneza Lobkovica. „Vaterland“ misli, da bo večina v odseku za Schmerlingov predlog, ker bo izmed štirih udov Metternichove skupine le Coudenhove proti predlogu. Smemo pa upati, da bo pozneje večina v zbornici zavrgla imenovani predlog.

Na *Ogerskem* je že živahno volilno gibanje. Med drugimi kandiduje tudi bivši vrhovni vodja državnih železnic, pl. Tolnay. Bivši minister baron Kemény se je odpovedal poslanstvu. Tisza je 22. aprila v zbornici izročil svojo predlogo proti neredom pri volitvah. Raznesla se je tudi vest, da bo grof Albin Csaky imenovan ministrom notranjih zadev, in Tisza ostane ministerski predsednik in finančni minister.

Vnanje države.

Srbska kraljica podá se v kratkem v morske kopeli, ker je bila preteklo zimo bolehná. — Nedavno so listi pisali, da bode odstopil finančni mi-

Tomaža Akvinskega ter priporoča globokejši študije skolastične filozofije. Tudi ustanovi več nižjih šol in mnogo sirotiških zavodov.

Njegovega pastirovanja razveseljuje se Perugija 32 let. V tem času pa se pričnè na Laškem prekućijsko življenje, cerkvi sovražni duh, dokler se slednjič ne polasti samega večnega mesta Rima. Se vé, da ob takih žalostnih časih ni naš Pecci nedelaven ostal. Z besedo in peresom je povzdignil svoj glas zoper brezbožno početje. Devetkrat se pritoži pri kralji zaradi cerkvi sovražnih postav, povdarjajoč tudi ob enem svetno papeževu oblast. Njegovo nevstrašljivo delovanje ni ostalo neznanu svetemu očetu Piju IX. Imenuje ga toraj za kanclerja na rimski univerzi, kmalu na to za souda pri kongregaciji za sv. obrede ter cerkvenih zborov, in leta 1877 podeli mu čast prvega kamornika svetega stola. Tako imenovanje pa je za vsacega velika odlika, kajti s tem imenovanjem je združena oblast, da sme dotičnik za časa, ko ni nobenega papeža, voditi sveto cerkev. In glejte, kakor bi bil slutil ranjki papež Pij IX. svojo bližnjo smrt, in kakor bi bil hotel še pred smrtjo zaznamovati svojega naslednika, imenoval je bil ravno Peccija za to dostojanstvo.

In res, ko se poslovijo slavni papež od te

